

Som oppgaveteksten sier, kommer dette refleksjonsnotatet til å omhandle et gruppearbeid jeg har vært med på tidligere. Utgangspunktet mitt er gruppeeksamen i systemutviklingsfaget fra i fjor, altså høsten 2021. Grappa mi bestod av først 6, så 5 medlemmer utover semesteret. I denne oppgaven har jeg bestemt meg for å skrive om gruppas utvikling, da med stadieteorier i fokus.

Min gruppe passer fint under det som i boken omtales som en overlapping av arbeidsgruppe og sosialgruppe. (Kvålshaugen et al., 2019, s.216) Vi dannet grappa vår relativt tidlig i første semester, egentlig for tidlig til å vite hvem man dannet gruppe med. I tillegg ble den dannet ved en tilfeldighet, vi satt rett og slett i nærheten av hverandre den dagen gruppene skulle dannes. Heldigvis for oss klarte vi å samle en gjeng som har felles interesser, både når det kommer til studie og fritid. Med andre ord har vi alle et felles mål om å prestere bra mens vi studerer, samtidig som vi kan møtes på fritiden og holde på med forskjellige aktiviteter, for å få et avbrekk fra en ellers travel studie.

Selv om grappa mi er blitt effektiv og sosial, var det noen stadier vi måtte gjennom for å få grappa slik vi ville ha den. Tuckmans stadieteorier omhandler prosessene en gruppe trolig vil gå gjennom (Tuckman, 1965, i Kvålshaugen et al., 2019, s.223), og er et fint eksempel på mye av det gruppen min også har vært gjennom under semesteroppgavebesvarelsen.

Forming er den første fasen i gruppeprosessen og som navnet sier, omhandler den hvordan grappa formes. Her vil medlemmene prøve å finne sin plass i grappa og det er mye usikkerhet rundt hva som forventes av hvert gruppemedlem. I tillegg skal gruppemedlemmene i denne fasen bli kjent med hverandre (Kvålshaugen et al., 2019, s.223). Denne fasen husker jeg godt med tanke på at ingen av oss hadde noe spesielt kjennskap til hverandre fra før, utenom litt sosial omgang under fadderuka, som heller ikke var noen stor suksess grunnet Covid 19.

I starten var vi alle litt sjenerte som igjen gjenspeilet seg i grupperommet. Dette tok dog slutt relativt fort, da vi raskt fant ut hvem den åpenbare gruppelederen skulle være. Han var flink til å ta ordet og når en person i grappa er utadvendt, så er det lett for resten av medlemmene å følge etter. I tillegg hadde han studert tidligere og var godt kjent med hvordan gruppebaserte studier foregikk. Vi fordelte dermed roller i grappa samt opprettet en veldig god og oversiktlig arbeidsplan og gruppekontrakt, slik at vi hadde alt svart på hvit i tilfelle noe skulle oppstå. Alt dette måtte tilpasses relativt fort i og med at det ene medlemmet valgte å avslutte studie i løpet av den første måneden på USN.

Den neste fasen heter storming og kan være preget av konflikter innad i gruppa, ettersom vi alle er forskjellige, har ulike interesser for hvordan ting skal gjøres, hvilke mål som må prioriteres, ansvarsfordeling og lignende (Kvålshaugen et al., 2019, s.223). Ut ifra hva jeg har nevnt hittil kan vi se at fasene forming og norming går litt inn i hverandre med tanke på at vi fordelte rollene innad i gruppa relativt tidlig i prosessen.

Jeg ser også at dersom vår gruppe hadde hatt mange medlemmer med sterke personligheter, så ville vi ha opplevd flere konflikter i denne fasen enn det vi har gjort. Det vi opplevde relativt tidlig var at et medlem i gruppa kanskje ikke var så engasjert i studie enn det vi resterende medlemmene var. Det hadde skjedd flere ganger at han ikke overholdt frister og/ eller møteavtaler og var til tider ikke med i forelesningene heller.

Sosial loffing er et passende uttrykk i denne sammenheng og kan brukes om personer som yter mindre når de jobber sammen i en gruppe enn de ville ha gjort om de jobbet alene. Med andre ord vil dette mennesket være en gratis passasjer (Kvålshaugen et al., 2019, s.233). Dette ble løst ved at vi tok det opp med vedkommende i et gruppemøte. Vi forklarte vår del av saken, fortalte hvordan vi følte vår progresjon ble påvirket av hans handlinger, samt at vedkommende selv fikk muligheten til å uttale seg. Vi henviste også til gruppekontrakten og minnet han på konsekvensene ved å ikke bryte dens punkter. Dette møtet virket til å være en vekker for vedkommende og han har siden da blitt en mye mer aktiv student, både i og utenfor gruppa.

En annen utfordring vi har støtt på er at det har vært en del diskusjoner om hvordan vi skal gå frem for å løse enkelte oppgaver. Gruppelederen vår kan til tider være vanskelig å argumentere med. Samtidig er gruppelederen klar over hans stahet og når flere i gruppa er uenige med han, så vet han når han skal gi seg. Diskusjoner er i tillegg en fin måte å få frem flere synspunkter på og vi har tatt med oss og lært en god del av slike situasjoner.

Som nevnt ovenfor kan diskusjoner være en fin form for læring. Det kan kobles opp mot neste fase i prosessen som heter norming. Denne fasen handler om at gruppa har stabilisert seg, medlemmer er åpne for å dele informasjon seg imellom samt akseptere hverandres meninger selv om de avviker fra hva en mener selv, og alle medlemmene har et mål om å finne fram til løsninger på oppgaver (Kvålshaugen et al., 2019, s.224).

Her merket vi også at vi begynte å bli godt kjent med hverandre ikke bare som klassekamerater, men også som venner. Vi ble mye mer tålmodige med hverandre og lot

hverandre fullføre våre tanker og meninger, slik at vi til slutt nesten alltid var enige om hvordan vi skulle løse deler av vår semesteroppgave på best mulig måte.

Det nest siste stadiet kalles for performing og er i boken definert slik:

«Nå er gruppa mest produktiv, effektiv og målrettet. Samarbeidet er preget av gjensidig avhengighet og løsningsorientering. Alle kjenner og har akseptert gruppas mål og hvordan de best nås. Grupper er forskjellige, og noen fortsetter å utvikle seg og blir stadig mer effektive, mens andre blir værende på et visst nivå.» (Kvålshaugen et al., 2019, s.224).

Performingstadiet stemmer for så vidt godt overens med hvordan vi hadde det i vår gruppe. Det tok noen uker og kanskje til og med måneder for å komme seg dit, men når vi først var der så jobbet vi bra sammen. Personlig føler jeg at vi i tillegg fikk en del hjelp fra forfallsdatoen i semesteroppgaven for å jobbe så effektivt som vi gjorde.

Det siste stadiet er adjourning og kalles også for sørgestadiet. Det er her oppgavene og aktivitetene avsluttes, samt at noen relasjoner kan opphøre, derav navnet sørgestadiet (Kvålshaugen et al., 2019, s.224).

Vi har på en måte ikke kommet dit enda. Semesteroppgaven ble innlevert i tide og gradert til toppkarakteren, men vår gruppe har enda ikke opphørt og vi er klare for å angripe alle de oppgavene som skulle komme i nær fremtid.

Litteraturliste:

Kvålshaugen, R., Wennes, G. & Nesse, J. G. (2019). *Organisere og lede: Dilemmaer i praksis* (2. utgave). Fagbokforlaget.